

Anne-Marie Hooyberghs

# Het kind *en de zwerver*

Roman



Anne-Marie Hooyberghs

Het kind en de  
zwerver

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

# 1.

Madelons kinderen zagen er groezelig uit. Ze hadden vuile vegen op hun wangen, hun kleren zaten vol vieze vlekken en hun haren lagen als warrige nesten op hun hoofd. Ze waren schriel en mager, maar hun ogen stonden levendig en waakzaam in hun spichtige gezichtjes. Madelon was er zelf niet veel beter aan toe, al was ze in tegenstelling tot haar kinderen wat ronder, maar voor de rest zag ze er al even onverzorgd uit.

Dora Stevens schudde meewarig haar hoofd toen ze het gezin zag aanschuiven. Madelon had moeite om de eindjes aan elkaar te knopen, dat besepte ze maar al te goed, maar water kostte toch geen geld, al haalde ze het uit de beek! Hoewel ze arm was, hoefde ze haar kinderen er toch niet zo vies bij te laten lopen, en zichzelf en het oude huis waarin ze woonden zo te verwaarlozen.

Toen de onverzorgde vrouw ten slotte voor haar neus stond, reikte Dora haar uien, aardappelen, sla, enkele koolrapen, drie eieren en vier handenvol versgeplukte, dikke, donkerrode kersen aan. De zak meel en de melk hadden ze al van Lucy gekregen, die aan een tafel naast haar stond met een weegschaal waarin ze nauwgezet het meel afwoog naargelang de grootte van het gezin. De verse melk goot ze in de melkkan die de mensen met zich meebrachten.

Dora draaide zich om en nam een blokje zeep van een rek waar buiten zeep ook allerhande huishoudspullen en kleding

lagen die werden meegegeven indien dat nodig was. Ze legde de zeep demonstratief naast het voedsel en kon het niet nalaten om eraan toe te voegen: ‘En dit moet voldoende zijn om je kinderen te wassen en om al jullie kleren een goede wasbeurt te geven, Madelon.’

Madelon knikte dankbaar, terwijl ze al dacht aan het geld dat de zeep kon opbrengen. Haar kinderen vroegen immers niet om gewassen te worden. ‘Dank je wel, Dora. Dat komt goed van pas,’ zei ze dan ook en ze loog er niet eens om.

Terwijl ze het voedsel en de zeep in een oude tas stopte, keken drie van haar vijf kinderen met grote ogen net boven de tafel uit. De andere twee waren nog te klein en hielden zich vast aan Madelons rok.

Dora glimlachte even naar hen. Ze wist wel waarop ze wachtten. Ze bukte zich naar een mand die afgedekt was met een geruite keukendoek, haalde er vijf grote gemberkoeken uit die ze gisteren voor dit doel had gebakken, en gaf de kinderen er elk eentje. De vieze muizengezichten glunderden en de zoete lekkernij verdween al vlug achter hun kiezen. Zelfs de jongste, die amper een jaar was, begon vol overgave op de koek te sabbelen.

‘Mag ik er ook een, Dora? Een koek gaat er bij mij net zo graag in als bij de kinderen,’ vroeg Madelon gretig terwijl ze een vuile hand uitstak.

Dora gaf haar er een. Ondanks alles had ze wel met haar te doen. Madelon kon het ook niet helpen dat het leven haar niet meezat met een man die liever dronk dan voor zijn gezin te zorgen. Daardoor beseftte Dora des te meer dat ze bofte met een vader die goed geld verdiende als schoolhoofd en een moeder die goed voor haar zorgde.

Zodra Madelon met haar meute groezelige kinderen verdwenen was, zag ze dat het lokaal verder leeg was. Dora keek

opgelucht naar Lucy. ‘Hèhè, de drukte is voorbij. Even wat rust.’

De jonge vrouw knikte vol overgave. ‘Zeg dat wel. We waren deze ochtend al vroeg bezig. Een kopje thee zou er nu wel in gaan.’

‘Dat zal moeilijk worden, Lucy. Met dit warme weer wordt de kachel nu eenmaal niet aangestoken, en zonder een vuur kunnen we geen water koken voor onze thee. Maar ik kan je wel een gemberkoek aanbieden?’

Daar zei Lucy geen nee tegen, en al vlug genoten ze beiden van de lekkere pauze.

‘Het verwondert me dat Madelon niet bij de eersten was,’ zei Lucy tussen twee happen door. ‘Normaal gezien is ze er als de kippen bij, bang dat er niets meer zal overschieten als ze te laat komt.’

Dora knikte instemmend. ‘Waarschijnlijk zal Stan thuis geweest zijn. Dan gebeurt het nog weleens dat ze wat later komt. Ik begrijp niet wat ze in hem ziet. Wat heb je aan zo’n man?’

‘Ach, het is niet alleen Madelon, Dora. Al de mensen die naar hier komen, dragen een berg ellende met zich mee. Maar met het voedsel en de spullen die ze hier krijgen, kunnen ze het redden en dat maakt toch het verschil. Daarom help ik je zo graag. Het gevoel dat ik deze mensen kan helpen en dat ze daar dankbaar voor zijn, daarvoor sta ik maar al te graag klaar.’

Dora keek Lucy even dankbaar aan en constateerde dat ze er goed uitzag met haar blonde, krullende haar dat met een paar speldjes achter haar oren bij elkaar gestoken was. Haar blauwe ogen stonden vriendelijk in een met sproeten bedekt gezicht, en haar mond stond altijd in een glimlach. Lucy de Vos was vijftwintig, getrouwd met Frank Daelen, moeder van de tweejarige Daniël, en zwanger van haar tweede kind. De zwangerschap was nog pril, amper drie maanden, zodat er nog niet veel van te zien

was. Maar Lucy had het haar toch in vertrouwen gezegd. Ondanks het feit dat Dora nog maar negentien was, konden ze goed met elkaar opschieten. Dora kende Lucy al van kindsbeen af, zoals ze iedereen met naam en toenaam in dit dorp kende, maar het was pas sinds enkele jaren dat ze Lucy echt leerde kennen.

Ze was net zeventien jaar geworden toen pastoor Dillen haar vroeg of ze mee wilde helpen met de zorg voor de armen in het dorp. Ze had dadelijk toegestemd, omdat ze het verschrikkelijk vond dat vele gezinnen zo machteloos stonden en dat er anderen waren die meer dan genoeg hadden. Haar ouders hadden haar dadelijk gesteund, blij dat hun enige dochter het hart op de juiste plaats had.

De Tweede Wereldoorlog was al negen jaar achter de rug, huizen waren hersteld en de fabrieken begonnen in de steden sporadisch op te schieten, wat veel broodnodig werk opleverde. Maar hier in de dorpen was de industrialisering nog niet doorbroken en heerste er nog veel armoede.

De pastoor en de kloosterzusters van het Heilig Graf deden al het mogelijke om de armste gezinnen te helpen, maar ze hielpen enkel degenen die om hulp kwamen vragen, en er waren volgens de pastoor nog te veel mensen die in de kou bleven staan. Daardoor was deze wekelijkse voedsel- en kledingbedeling ontstaan, op een plaats waar iedereen die er behoefte aan had, naartoe kon komen.

Het ging in het begin erg moeizaam om bij grote boeren, kruidenierszaken, brouwers, schoenlappers, bakkers, naaisters en notabelen voedsel, kleding en geld los te krijgen. Maar de zondagse bulderpreken van de pastoor, die als een golf langs het gewelf van de kerk kolkten en tegen de oren van de boeren en de handelaars kletsten, konden hun godsvruchtige geweten wakker schudden, zodat ze toch elke week op wat melk, graan,

aardappelen en uien en wat seizoensgebonden groenten konden rekenen en in de zomer fruit en eieren extra. Al moesten ze het fruit en de groenten wel zelf komen oogsten of plukken.

Dora's moeder en enkele vriendinnen van haar hielpen door oude kleding in te zamelen, dekens, gelapte schoenen, gedeukte kookpotten, versleten manden, alles wat nog enigszins gebruikt kon worden was welkom. Bij de kruidenierszaken konden ze meestal rekenen op een blok zeep of kaarsen en af en toe een zak suiker. Ook de molenaar kon niet achterblijven, zodat ze steevast op het gratis malen van het graan konden rekenen dat ze bij de boeren hadden opgehaald.

Dora's vader stelde een lokaaltje ter beschikking in de dorps-school, waar het voedsel en de spullen konden worden opgeslagen en waar de noodlijdende mensen wekelijks naartoe konden komen. Dora kon altijd op haar moeder rekenen en op een paar vriendinnen of vrouwen die sporadisch langskwamen om af en toe een handje toe te steken, maar toen Lucy zich een paar maanden later bij haar voegde, bleek ze elke keer weer paraat te zijn. Op haar kon ze altijd rekenen, en dat maakte natuurlijk dat ze elkaar door en door begonnen te kennen en elkaars vriendinnen werden.

‘Je hebt gelijk, Lucy. Ik ben blij dat onze inzet zijn vruchten opbrengt,’ reageerde Dora uiteindelijk. ‘Het voedsel dat we aanbieden is natuurlijk niet toereikend genoeg, maar het helpt hen wel om niet van honger om te komen, en een extra deken in de winter kan een tekort aan verwarming wat compenseren. Zo te zien aan de grote schare mensen die hier elke week komen aanschuiven, is er wel degelijk een grote behoefte aan. Er komen zelfs mensen uit de omliggende dorpen naar ons toe!’

Lucy knikte. ‘Dat zijn stakkerds die door pastoor Dillen naar hier zijn gestuurd als ze in hun eigen dorp geen hulp kunnen

vinden. De pastoor heeft een grote mond, maar ook een groot hart, en hij kan vooral geen onrecht zien. Ik ben ervan overtuigd dat het ook door zijn toedoen is dat de boeren in dit dorp soms zo gul zijn. Waarschijnlijk zal hij hen regelmatig met naastenliefde om de oren slaan, en met het feit dat ze daardoor hun zielenzaligheid kunnen kopen.'

Dora grinnikte en kon zich pastoor Dillen perfect voor de geest halen: rondborstig met blozende wangen, een bos stekelig haar, priemende ogen en een donderende stem. En preken kon hij als de beste! Geen wonder dat de boeren door hem overdonderd werden.

Alsof hij geweten had dat ze aan hem dachten, kwam de persoon in kwestie het lokaal binnen. In zijn kielzog volgde een gehavende man. Deze laatste zag er erg verzwakt uit met versleten en gehavende kleding, lange, onverzorgde haren en een baard van maanden. Tussen haar en baard waren twee bruine ogen zichtbaar met donkere wenkbrauwen erboven.

'Dames, deze heer ben ik tegengekomen toen ik op weg was naar de abdij van Averbode. Zijn naam is Adam Engelen. Geef toe, een man met die naam kon ik toch niet aan zijn lot overlaten?' Hij lachte even bulderend, maar hield al net zo abrupt op en ging verder: 'Hij heeft geen onderkomen en hij is uitgehongerd. Daarom heb ik hem meegebracht. Hij heeft behoefte aan een dak boven zijn hoofd en iets om zijn maag mee te vullen. Hebben jullie nog iets voor hem over?'

Dora keek de gehavende zwerver even taxerend aan. Het was moeilijk om te zeggen hoe oud hij was. Ze schatte hem nog niet zo oud, gezien de gave huid rond zijn ogen en zijn donkere haar en baard zonder een spoortje grijs.

'Buiten kersen en melk hebben we nog wat uien, koolrapen en aardappelen, meneer pastoor, maar ik zie niet in wat hij met de



groenten gaat doen? Hoe kan hij eten klaarmaken als hij geen onderkomen heeft?’

‘Ik heb misschien wel geen onderkomen, juffrouw, maar een vuur in openlucht is prima om er een ketel boven te hangen.’ De stem van de onverzorgde zwerver klonk vast en geïrriteerd. Hij staarde Dora met een indringende, donkere blik aan en taxeerde haar op zijn beurt. Hij zag een jonge vrouw met kastanjekleurig haar dat ze in een dikke vlecht op haar rug droeg. Haar gezicht was perfect in proportie, met grote, grijsblauwe ogen, een wipneus en volle, rode lippen. Haar jurk met het bloemenmotiefje was onberispelijk en stond haar beeldig. Maar als ze veronderstelde dat alleen mensen met een dak boven hun hoofd konden koken, dan was ze of flink verwend of erg naïef.

‘O!’ Dora sloeg ontsteld haar blik weg. ‘Het spijt me. Het was niet mijn bedoeling om...’ Hier zweeg ze abrupt, terwijl ze de uien, de rapen en de aardappelen in een oud mandje legde met daarbovenop de kersen die nog over waren. Ze wachtte even zwijgend tot Lucy het meel had afgewogen en de melk in twee grote, gereinigde tafelbierflessen had gegoten. Gelukkig hadden ze deze flessen bij de hand ingeval er iemand kwam zoals deze man die geen kannetje of kruik bij zich had. Dora zette de flessen en het meel ook in de mand en legde er in stilte twee gemberkoeken bovenop, waarna ze het geheel naar hem toe schoof. Toen pas keek ze hem weer aan, om te zien dat hij zijn ogen nog altijd op haar gericht had. Deze keer sloeg ze haar blik echter niet neer. Ze wachtte geduldig tot hij alles in een soort vunzige ransel stopte, behalve één van de koeken, die propte hij in één keer in zijn mond waardoor zijn wangen bol gingen staan.

‘Prima,’ bulderde de pastoor. ‘Hebben jullie misschien nog een deken liggen voor deze arme drommel, en wat nette kleding? Dat kan hij wel gebruiken.’

Lucy keek op de planken achter haar en schudde haar hoofd. ‘We hebben verleden week de laatste deken meegegeven, meneer pastoor. Maar een broek en een hemd kunnen we wel geven.’ Ze nam een dun gedragen en herstelde ribfluwelen broek van de planken achter haar en een geruit hemd dat al wat verschoten was. ‘Niet nieuw, maar wel hersteld, netjes gewassen en gestreken. Alsjeblieft, meneer Engelen!’

Adam nam zwijgend de kleding van de tafel en de pastoor vervolgde: ‘Kom maar met me mee, Adam. Ik zal in de pastorie weleens kijken of ik nog een deken voor je heb.’

Dora en Lucy keken de pastoor en de vreemdeling na en wierpen elkaar een veelzeggende blik toe.

‘Nou zeg,’ begon Lucy als eerste. ‘Wat was dat voor een man? Blijkbaar is hij toch niet zo’n engeltje als zijn naam doet vermoeden. Er kon niet eens een dankjewel af!’

Dora knikte. ‘Ik zou gedacht hebben dat het een zigeuner was, met zijn gitzwarte haar, maar zijn naam doet vermoeden van niet. Waarschijnlijk is het gewoon een zwerver zonder fatsoen. Ik vraag me af waarom de pastoor hem heeft meegebracht?’

Lucy haalde haar schouders op. ‘Je kent pastoor Dillen toch? Een blaffende hond met een peperkoeken hart. Hij kan het gewoon niet aan om mensen aan hun lot over te laten.’

‘Als hij er maar geen problemen mee krijgt, Lucy! Nou ja, waarschijnlijk zal die zwerver binnen een paar dagen wel weer weg zijn. Zijn soort aardt immers niet tussen vier muren, ze willen zo vlug mogelijk weer verder trekken. Zullen we opruimen? Dan kunnen we naar huis.’ Nog voor ze uitgesproken was, keurde Dora de overgebleven aardappelen, de rapen en de uien die in houten bakken onder de tafel lagen. Deze konden gerust blijven liggen tot volgende week. Het overgebleven meel kon ook blijven staan, maar de melk moest op, anders zou die zuur

worden. Naast de bakken zag ze nog twee voedselpakketten onder Lucy's tafel staan. Voor de mensen die elke week kwamen, maakten ze op voorhand al pakketten klaar, dat scheelde een hoop in het werk op momenten dat het erg druk was.

‘Wie is er nog niet geweest?’

‘Lientje en Griet,’ antwoordde Lucy zonder aarzelen. ‘Het verwondert me niet dat Lientje er niet is. Ze zal wel weer last van haar benen hebben. Maar Griet is er anders nogal vroeg bij. Zou er iets met haar aan de hand zijn?’

Dora dacht aan Griet die, sinds haar man in de oorlog was gebleven, er alleen voor stond met haar vier kinderen. In tegenstelling tot Madelon lukte het Griet echter prima om de kinderen netjes te houden en om hen elke dag naar school te sturen ondanks het feit dat ze haast met niets moest rondkomen. Vreemd dat Griet nog niet was geweest.

‘Ha, daar is ze!’ Lucy knikte met haar hoofd naar het raam. ‘Als je van de duivel spreekt...’

Dora keek in dezelfde richting en zag inderdaad nog net een gestalte het raam voorbijschieten.

Griet kwam hijgend het lokaal binnen en verontschuldigde zich dadelijk. ‘Sorry, meiden, maar ik kon niet eerder weg.’

Lucy zette het pakket met voedsel op de tafel en Dora legde er nog vijf gemberkoeken bovenop. Griet keek hen dankbaar aan en haastte zich weer naar huis. Ze was geen vrouw die graag een praatje bleef maken.

‘Ik vermoed dat Lientje niet meer zal komen,’ zei Lucy terwijl ze door het raam keek. ‘Het is al middag en ze weet dat we dan naar huis gaan.’

‘Ik zal het wel naar haar toe brengen, Lucy. Waarschijnlijk lukt het haar weer niet om hiernaartoe te komen. Is er nog veel melk over?’

Lucy schudde haar hoofd. ‘Nog een halve liter misschien, meer niet.’

‘Zullen we dat in een fles gieten voor Lientje? Ze is verzot op melk en ze zal dat beetje extra wel appreciëren.’

Even later verlieten de twee jonge vrouwen het schoolgebouw. Ze gingen samen de dorpsstraat in, maar al vlug wuifde Lucy met haar arm als afscheid en sloeg ze het smalle Kapellenstraatje aan haar rechterkant in. Dora ging verder de dorpsstraat in, langs de victoriaanse huizen van de gegoede burgerij, de pastorie en de kerk. Even voorbij de kerk zag ze haar eigen huis staan, met twee ramen aan elke kant van de deur, een rij ramen op de bovenverdieping en dakkapellen. Het huis misstond niet tussen dat van de andere notabelen, ook al was het niet zo groot, maar vergeleken met de kleine arbeidershuisjes was het toch wel imposant. Ze ging haar eigen huis voorbij en sloeg even verder een karrenspoor in, dat haar naar een witgekalkt lemen huisje voerde dat ze ginds tegen de rand van een beukenbos zag staan. De mand aan haar arm begon zwaar te wegen en haar maag knorde, dus zette ze er stevig de pas in. De deur van het huisje stond open.

‘Goed volk!’ riep ze toen ze rechtstreeks in de kleine woonruimte terechtkwam.

Lientje zat in een oude leunstoel bij het raam en lachte haar enkele tanden bloot. ‘Ik was zo blij toen ik je het pad op zag komen, Dora,’ zei ze opgelucht. ‘Ik hoopte dat jullie me niet zouden vergeten. Mijn benen willen vandaag weer niet mee, zie je. Hier in huis kan ik me nog behelpen, maar de lange weg naar het dorp is me te veel.’

‘Ik zal het voortaan naar je toe brengen, Lientje. Dan hoeft jij je geen zorgen te maken. Zal ik alles in de bijkeuken zetten?’

‘Dat kan ik zelf nog wel, Dora. Leg alles hier maar op de tafel,

dan zet ik het later wel op zijn plaats.’

Dora zette het voedsel op de tafel en liet Lientje de kersen zien. ‘Kijk, Lientje, kersen uit de boomgaard van Linus. Hij zei dat we er zo veel mochten plukken als we konden. Dat hebben we natuurlijk graag gedaan. Maar laat ze niet te lang liggen. Ze zijn rijp en sappig.’

‘Ze zullen geen kans krijgen om te bederven, Dora. Ik ga er dadelijk van genieten. O, ik zie dat er weer een lekkere koek bij is. Wat ben jij toch een lieverd.’

Dora glimlachte om Lientjes verheugde gezicht. Daarvoor deed ze het. Dit beetje voedsel maakte wel degelijk het verschil.

‘Graag gedaan, Lientje. Maar nu moet ik gaan. Moeder zal niet weten waar ik blijf.’ Ze wuifde nog even als afscheid en verliet het huis. Ze ging gehaast de weg terug naar het dorp tot bij haar huis en ging via de achterdeur naar binnen. Ze kwam rechtstreeks in de keuken uit, waar Marieke als sinds jaren als kokkin van de familie Stevens de scepter zwaaide. De rondborstige vrouw van middelbare leeftijd stond op het punt om naar huis te gaan, want op zondag kwam ze alleen om het middageten klaar te maken en had ze voor de rest een vrije dag. Ze plantte verontwaardigd haar handen in haar zij.

‘Zo! Daar ben je dan eindelijk. Ga maar vlug naar de eetkamer. Je ouders zitten al uren te wachten en het eten zal nu wel verpieterd zijn.’

Dora grinnikte inwendig terwijl ze de keuken verder doorging. Ze besepte maar al te goed dat Marieke overdreef. Ze was amper enkele minuten over tijd, want ze aten altijd pas om halfeen omdat haar vader tijdens de schooluren ’s middags nooit eerder thuis kon zijn. Er kwam altijd wel iets tussen. Deze uurregeling werd ook op zondag gehandhaafd, zodat ze er zeker van was dat ze niet veel te laat was.

Zodra ze de eetkamer binnenging, zag ze haar ouders aan de gedekte tafel zitten. Eduard Stevens, haar vader, zat aan het hoofd ervan. Het was een lange man, mager en pezig met peper-en-zoutkleurig haar, een dito snor en indringende staalgrijze ogen waarboven borstelige wenkbrauwen de strengheid ervan accentueerden.

Haar moeder, Tini, zat rechts van hem. Zij had hetzelfde kastanjekleurige haar als Dora, maar dan korter en in krullen gezet, bruine ogen en een zachte uitstraling.

‘Het spijt me dat ik te laat ben,’ begon Dora zich te verontschuldigen toen ze aan Eduards linkerkant ging zitten.

Maar haar vader wuifde haar excuses weg. ‘Ga zitten, kind, dan kan er opgeschept worden. Het eten zal nog wel warm zijn.’

Tini nam zijn bord en begon voor haar man op te scheppen terwijl ze vroeg: ‘Was er iets aan de hand omdat je wat later bent?’

Dora knikte. ‘Lientje is aan de sukkel. Ze heeft last van haar benen en komt daardoor niet meer tot in het dorp. Ik ben nog vlug naar haar toe gegaan om haar voedselpakket weg te brengen.’

‘Ach, de stakkerd,’ reageerde Tini toen ze ook Dora’s bord nam en voor haar dochter opschepte. ‘Ik zal eens wat meer bij haar binnenlopen. Misschien heeft ze ook wat andere hulp nodig.’

Toen de bordes vol waren, vouwde haar vader zijn vingers in elkaar en sprak hardop een dankgebed uit. Daarna werd er in stilte gegeten. Maar na het eten kwamen de tongen weer los, nadat Eduard een sigaar had opgestoken en Dora en haar moeder genoten van een kopje thee.

‘O ja, er was nog iets,’ schoot het Dora weer te binnen. ‘Pastoor Dillen had een man bij zich die hij ergens in de buurt van Averbode had opgepikt. Hij zag eruit als een zwerver met sjofele

kleren, lange, donkere haren en een baard van maanden. Hij was ook erg ondankbaar, er kon niet eens een glimlach of een bedankje af.'

'Het zal wel een zigeuner zijn. Onze pastoor is veel te goed,' ging Eduard hierop in. 'Het zal nog eens zijn ondergang worden door iedereen zonder nadenken in zijn armen te sluiten. Hij gelooft dat er geen slechte mensen bestaan, maar daarin kan hij nog weleens bedrogen uitkomen. Uitschot zal er altijd zijn.'

'Ik denk niet dat hij een zigeuner is, papa. De pastoor stelde hem voor als Adam Engelen, niet bepaald een naam voor een zigeuner.'

'Wat ging hij met die man doen?' vroeg haar moeder.

Dora haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Meneer pastoor heeft hem meegenomen naar de pastorie. Waarschijnlijk zal hij na een bad, schone kleren en een goed maal alweer verder getrokken zijn.'

'Laat het ons hopen! Als alle mensen die door pastoor Dillen zijn geholpen hier moesten blijven, was ons dorp al verdubbeld en dan had niemand nog iets te eten,' reageerde Eduard nors.

'Nou ja,' suste Tini, 'er moet toch iemand voor hen zorgen. Het zijn mensen, Eduard, geen dieren die je aan hun lot overlaat. Ik kan er best in komen dat pastoor Dillen zich openstelt voor hun zorgen en noden. Daar is hij nu eenmaal pastoor voor. In zijn ogen zijn het allemaal Gods kinderen.'

'Gods kinderen of niet, als hij maar oppast met dat tuig! Het zal wel een reden hebben waarom die man ronddoelt. Misschien heeft hij wel iets op zijn kerfstok!'

'Nu maak je het toch wel wat te gortig, Eduard. Pastoor Dillen is verstandig genoeg om te weten wie of wat hij in huis haalt. Laten we er nu maar over ophouden, want ik zie dat het haast tijd is om ons bezoek te ontvangen.'

Dora keek naar de klok die op de schoorsteenmantel stond. Haar hart begon wat sneller te slaan en ze verheugde zich erg op de komst van de familie Vanouter. Fred Vanouter was advocaat en sinds een aantal jaren een vrij goede kennis van haar vader. Zijn vrouw Agnes en haar moeder konden het eveneens goed met elkaar vinden, zodat het regelmatig tot een bezoek en een tegenbezoek resulteerde.

Maar haar hart ging vooral uit naar hun zoon Timothy. Ze hadden ook nog een zeventienjarige dochter, Liliane, met wie Dora best wel aardig kon opschieten, maar het was Timothy die haar hart had gestolen. Hij was zo knap en aardig en attent, en sinds een drietal maanden had hij ook toegegeven dat hij bepaalde gevoelens voor haar koesterde en graag met haar verder wilde als zij dat ook wilde. Natuurlijk wilde ze dat. Ze had er zo naar uitgekeken en gehoopt dat hij het haar zou vragen. Sindsdien duurde elke week een eeuwigheid voordat het zondag was en ze hem terug kon zien.

De Vanouters woonden in Herentals, een kleine stad, ongeveer een twintigtal kilometers van hun dorp vandaan. Gelukkig reden er voldoende trams en begonnen er hier en daar al bussen rond te rijden, zodat het mogelijk was om vrij gemakkelijk de afstand te overbruggen. Voor de Vanouters was de afstand zeker geen bezwaar, want ze bezaten een glimmende zwarte auto waarmee ze hier in het dorp Tongerlo heel wat ophef maakten. Hier was immers een auto nog vrij zeldzaam. Alleen de dokter had er een, en de baron en de graaf van het aanpalende dorp. Maar dat was het zowat.

‘Ik ga me even opfrissen,’ zei ze terwijl ze opgewekt opstond en de kamer verliet.

Tini keek haar glimlachend na. Ze wist maar al te goed wat er door haar dochter heen ging en ze was blij dat het met die



twee de goede kant op ging. Ze had er in het begin helemaal niet bij stilgestaan dat er weleens een romance kon ontstaan, maar toen ze Eduard daarover aansprak, had hij minzaam gegniffeld en gezegd dat hij het in ieder geval gehoopt had en dat Fred het maar wat graag met hem eens was. Daar was ze eerst boos om geworden, omdat ze begreep dat de mannen hun kinderen hadden gekoppeld, maar toen ze ondervond dat Timothy en Dora oprechte gevoelens voor elkaar begonnen te ontwikkelen, leefde ze mee met haar dochter en kon de tijd niet vlug genoeg gaan tot die twee voor hun liefde zouden uitkomen. Tot nu toe was dat nog niet gebeurd, maar ze verwachtte de verloving nu elk moment.

Dora had haar mooiste jurk aangetrokken en haar golvende haar zo lang geborsteld tot het glansde en als een waterval van krullen over haar schouders viel. Deze keer zou ze het los laten hangen en niet bij elkaar doen zoals bij de vorige bezoeken.

Stemmen beneden in de gang deden haar naar de trap hollen, en vanaf de bovenste trede zag ze hem al staan. De vierentwintigjarige Timothy had zijn blonde haar met brillantine naar achter gestreken, zodat het donkerder oogde, zijn wangen waren gladgeschoren, het pak dat hij droeg zat hem als gegoten en zijn blauwe ogen keken zoekend om zich heen. Hij zag er knap uit.

Een lichte beweging deed hem opkijken en toen zag hij haar de trap af komen. Hij kon niet anders dan toegeven dat Dora er stralend uitzag. Haar loshangende haar stond haar beeldig en deed haar er jonger uitzien, onschuldig haast en engelachtig.

Liliane zag maar al te goed wat er gaande was. Op haar zeventiende was ze oud genoeg om de liefde in al haar facetten te kennen, en ze grinnikte dan ook onbeschaamd. Ze leek op haar broer met haar blauwe ogen en haar blonde haren steil tot op haar schouders. Ze hadden zelfs dezelfde zachte gelaatstrekken.

‘Is Dora geen plaatje, broer?’ vroeg ze met een glimlach om haar mond.

‘Dat is ze zeker,’ antwoordde hij zonder zijn blik van Dora weg te slaan.

Toch verdween de glimlach al vlug van Lilians gezicht. Voor haar was het niet zo leuk. Sinds die twee verliefd waren, hadden ze alleen nog maar oog voor elkaar en bleef zij in de kou staan.

‘Ha, daar ben je, Dora,’ zei Tini toen ze haar dochter de trap af zag komen. ‘Net op tijd om onze vrienden te verwelkomen.’

Dora begroette iedereen hartelijk en al vlug zaten ze in de zitkamer te keuvelen. De mannen over politiek en de industriële veranderingen, en de vrouwen heerlijk roddelend over alle nieuwtjes die ze hier en daar gehoord hadden.

Op een gegeven moment stond Liliane op en ze vroeg of Dora met haar meeding om even de benen te strekken. Dora stemde graag toe. Zij kende het dorp en de omgeving als haar broekzak en wist dan ook de mooiste plekjes uit te kiezen om naartoe te gaan.

‘Dat is een goed idee, Lili,’ prees Agnes haar dochter. ‘Ik ben ervan overtuigd dat Timo ook wel van een wandeling houdt.’ Ze keek haar zoon even verwachtingsvol aan.

‘Natuurlijk. Er moet toch iemand mee om deze twee vrouwen te beschermen,’ reageerde Tini lachend.

Liliane trok een verveeld gezicht. Eigenlijk had ze gehoopt om Dora even voor zich alleen te hebben zodat ze ongestoord met haar kon praten. Als haar broer meeding, was deze kans zo goed als verkeken.

‘Als hij maar niet vervelend doet en Dora voortdurend voor zich opeist,’ reageerde ze dan ook korzelig.

Dora vond het maar wat fijn dat hij met hen meeding. Ze zou er alles aan willen doen om hun relatie wat te verdiepen. In

tegenstelling tot wat beide ouders dachten en in tegenstelling tot wat ze zelf wenste, voelde ze een zekere afstandelijkheid van Timothy's kant. Aan alles kon ze merken dat hij haar wel zag zitten en dat hij het leuk vond om bij haar te zijn, maar daar bleef het bij. Ze vroeg zich af of het aan haar lag. Liet zij hem niet voldoende merken dat ze hem aardig vond? Dat ze haar hart aan hem aan het verliezen was? Ze kon het hem natuurlijk ronduit zeggen, maar het zou weleens als ongepast beschouwd kunnen worden of hem afschrikken.

Ze keek even naar hem op en zag zijn zachte blik op haar gericht. Hij glimlachte en knipoogde, zodat al haar zorgen verdwenen als sneeuw voor de zon. Ach, waarschijnlijk maakte ze zich zorgen om niets en had het gewoon wat meer tijd nodig. Timothy was immers haar eerste liefde, zodat ze niet kon vergelijken.

Ze glimlachte stralend terug, stak haar ene arm onder die van hem en de andere onder die van Liliane en trok hen beiden mee de deur uit.

Ze nam hen mee langs het karrenspoor waar het huis van Lientje stond, ging verder het bospaadje in, waar ze even later uitkwamen bij een grote vijver. Een stel waterhoenders haastte zich tussen de opgeschoten rietstengels langs de kant en een zonnebadende kikker verdween met een plons in het water. Blauwe libellen scheerden langs de waterkant, hun metallic kleuren schitterend in het zonlicht.

Op een omgevallen boomstam, vlak bij de rand van het water, gingen ze zitten. Aan de afgesleten groeven van de stam was te zien dat deze boom al veel langer als zitbank werd gebruikt. Hier was het rustig, en alleen het gezoem van de insecten en af en toe het gesnater van een eend doorbraken de stilte.

Onderweg hadden Liliane en Dora er lustig op los getaterd,

en ook hier was de stilte maar van korte duur. Liliane was een echte spraakwaterval, zodat Dora en Timothy niet veel kans kregen om met elkaar te praten.

Maar even later klapte ze opgewonden in haar handen terwijl ze haar blik even verder richtte naar klaprozen, margrietten en wilgenroosjes weelderig groeiden. ‘Kijk! Wat een mooie bloemen.’

Ze stond op, liep ernaartoe en begon een tuiltje te plukken.

Dora keek vanuit haar ooghoeken naar Timothy die naast haar zat. Nu ze alleen waren, moest ze dit moment benutten. Ze wachtte tot hij het woord zou nemen, maar toen dat niet gebeurde, deed ze het zelf maar.

‘Wat is het hier heerlijk, vind je niet? Vooral om hier samen te zitten.’

Hij keek haar even met een warme blik aan en haar hart popelde. Ze zag dat hij zijn mond opende, maar hij sloot hem weer zonder een woord te zeggen. Ten slotte liet hij haar blik los en keek onbehagelijk voor zich uit.

Dora voelde de moed in haar schoenen zakken. Hij vond haar aardig, dat wist ze zeker. Dat zag ze in zijn blik en aan zijn attent zijn naar haar toe. Wat weerhield hem dan? Was hij nog niet helemaal zeker van zichzelf, of liet zij niet genoeg zien wat ze voor hem voelde?

Ze drukte zacht een hand op zijn arm om zijn aandacht te vragen.

‘Ik vind het zalig om bij jou te zijn, Timo. Jij bent meer dan een goede vriend voor me geworden. Ik moet zelfs eerlijk toegeven dat ik ver...’

‘Kijk eens!’ Haar woorden werden onderbroken door Lilianes uitroep. Ze kwam weer hun richting uit, haar vlasblonde haar op en neer wippend, en hield een bosje bloemen met een brede

glimlach voor zich uit. Het korte ogenblik van intimiteit was voorbij toen hij zijn blik op zijn zus richtte en haar toeriep: 'Wat een mooie ruiker, Lili! Voor mama?'

'Nee. Ze zijn voor Tini. Als dank omdat we hier altijd zo goed ontvangen worden. Zullen we dan maar teruggaan? Anders zijn ze verlept.'

Dora zuchtte diep om de mislukte kans, maar ze herstelde zich toch. 'Dat zal mama erg fijn vinden, Lili,' zei ze dan ook. Ze keek even op en kruiste Timothy's blik. Hij keek haar zo teder en zacht aan, dat ze haast niet meer twijfelde aan zijn liefde voor haar, maar aan de andere kant zag ze ook iets ondefinieerbaar droevigs in zijn blik, iets wat ze niet kon thuisbrengen. Het verwarmde haar en het verwarde haar tegelijkertijd, en ze vroeg zich af of verliefd worden altijd zo moeilijk was.

Nadat de familie Vanouter afscheid had genomen, zuchtte Tini van genoegen. 'Wat een heerlijke mensen zijn dat toch,' kirkte ze vrolijk. 'Hebben jullie van de wandeling genoten?' Ze was nieuwsgierig.

Dora knikte. 'Het was heerlijk, en met Lili erbij zaten we nooit om een woord verlegen.'

'Zo te zien zit het wel goed tussen jou en Timo.' Tini knip-oogde en hoopte dat de genegenheid tussen die twee vlug zou groeien.

Dora twijfelde even. 'Ik vind Timo heel aardig en ik weet zeker dat hij mij ook aardig vindt, maar méér zit er nog niet in,' zei ze ten slotte naar waarheid.

Tini glimlachte alsof ze al zeker was van haar zaak, en ze klopte even bemoedigend op haar dochters arm. 'Liefde heeft tijd nodig om te groeien, kindje. Als jullie het fijn vinden om bij elkaar te zijn, dan komt de rest wel vanzelf. Het feit dat hij je niet dadelijk met zijn gevoelens overvalt, is een goed teken en

getuigt van zijn respect en tact. Geef hem de tijd. Ik ben ervan overtuigd dat hij het goed met je meent.’

Dora wilde het maar al te graag geloven. Misschien verwachtte ze inderdaad te veel en te vlug, en moest ze gewoon meer geduld oefenen.



# Ze moet niets van deze zwerver weten, maar wél van het *kind* dat hij bij zich heeft

**D**e negentienjarige Dora Stevens is opgegroeid in een welgesteld gezin en gaat een mooie toekomst tegemoet als verloofde van Timothy, een telg uit een advocatenfamilie. Samen met haar vriendin Lucy organiseert Dora wekelijks een voedselbank in haar dorp. Daar ontmoet ze de haveloze zwerver Adam. Als ze hem ziet, met zijn onverzorgde, donkerharige voorkomen en door de zon gelooide huid, denkt ze dat ze met een zigeuner te maken heeft. Adam gedraagt zich afstandelijk en ondankbaar en Dora wil niks van hem weten.

Maar dan verschijnt Adam ineens bij de voedselbank met een driejarig kind bij zich. Het jongetje is volgens de dorpspastoor niet Adams eigen zoontje en dat prikkelt Dora's nieuwsgierigheid. Ze gaat op zoek naar de waarheid en komt daar steeds dichterbij, maar in die zoektocht ontdekt ze ook iets wat ze nooit had kunnen vermoeden.



Deze roman van Anne-Marie Hooyberghs speelt zich af in het Vlaanderen van de jaren 50. Met rake beschrijvingen van karakters en omstandigheden weet ze een boeiend verhaal neer te zetten dat je ogen opent voor waarheden die van alle tijden zijn.

Z&K

ISBN 978 90 2053 735 2 NUR 344



9 789020 537352

[www.zomerenkeuning.nl](http://www.zomerenkeuning.nl)